

Dodelijke Déjà-Vu's
Roman over fatale intriges

Copyright © Ticha

Eerste druk - oktober 2014

Tweede druk - november 2014

Derde druk - maart 2015

Foto's cover:

© Mikhail (Fotolia.com), © Smeljov (Fotolia.com), © Petolea (Shutterstock)

Omslagontwerp:

© Ticha

Voor meer informatie: Ticha Books - www.tichabooks.nl

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting pro (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Uitgever: Brave New Books

ISBN: 978-94-021-2432-3

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

TICHA

DODELIJKE

DÉJÀ-VU'S

Roman over fatale intriges

Van dezelfde schrijver:

Interactief
Verraderlijke maskers

De opbrengst van de boekverkoop komt ten goede aan projecten in Afrika. Bezoek www.ticha.info voor meer informatie.

Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen en/of personen en/of instellingen berust op louter toeval!

Lucas 12:02 (NBV):

“Niets is verborgen dat niet onthuld zal worden, en niets is geheim dat niet bekend zal worden.”

PROLOOG

De minutieus voorbereide ontsnapping verliep vlekkeloos. Wat dat betreft konden de Amerikanen nog veel leren van het organisatietalent van de Jefe. De eerste Amerikaanse blunder begon meteen al bij de aanhouding. In plaats van de Jefe meteen over te brengen naar een zwaar beveiligde gevangenis in de Verenigde Staten lieten ze hem achter bij de Italianen in Bologna. Hij werd regelmatig ondervraagd maar het viel hem alles mee. Hij had erger verwacht. Om de ondervragers wat zand in de ogen te strooien, gaf hij af en toe wat bruikbare informatie. Over bijvoorbeeld verstopte ampullen met een dodelijk virus. Of informatie over computerprogramma's waarmee men op afstand vliegtuigen kon laten neerstorten. Het doel van deze zogenaamde loslippigheid was uiteraard een rookgordijn optrekken waarachter de Jefe nieuwe activiteiten kon beginnen.

Als eerste begon hij met het herstellen van contacten met zijn medewerkers die nog op vrije voeten waren. Het duurde niet lang voordat een goed communicatiesysteem was opgezet tussen de Jefe binnen de muren van het gevangeniscomplex en zijn niet-gevangen genomen handlangers er buiten. De Jefe was zo in staat om duidelijk uitgewerkte instructies te geven over wat er nu moest gebeuren.

Allereerst moest zijn computerdeskundige Will White aan het werk worden gezet. Hij ging er namelijk van uit dat de CIA inmiddels beslag had laten leggen op zijn tegoeden, afkomstig uit de smaragdmijnen. Ook ging hij er gemakshalve van uit dat zijn geheime bankaccounts inmiddels waren achterhaald. Dat betekende dat hij van de veronderstelling mocht uitgaan dat zijn financiële middelen wat beperkt waren. Uiteraard had de Jefe daar rekening mee gehouden. Vandaar dat hij verschillende mogelijkheden had gecreëerd om toch over voldoende financiën te beschikken. Een van de mogelijkheden was het imponerend werk van Will White. Will was een veelbelovend beurshandelaar op Wall Street geweest. Zijn succes maakte ook een einde aan zijn carrière; te veel succes is nu eenmaal geen goede basis voor samenwerking met je baas. Na zijn ontslag had Will de mogelijkheid gehad om bij andere firma's aan de slag te gaan. Hij weigerde elke andere aanbieding. Hij was te veel geobsedeerd door de gedachte dat hij onheus was behandeld, hem een groot onrecht was aangedaan. In zijn optiek paste er maar één oplossing voor zijn lot: wraak!

Will had een passende manier gevonden om wraak te nemen. Hij richtte zich op de flitshandel. Allereerst was het noodzakelijk dat hij een zaken-

partner vond. Die diende zich al snel aan. De Jefe deed zijn andere bijnaam eer aan en had als een rasechte Octopus met zijn tentakels de beurs van Wall Street omarmd. Hij had de laatste jaren de verrichtingen van veelbelovende beurshandelaren laten volgen. Hij was dus op de hoogte van het ontslag van Will. De Jefe had een nader onderzoek laten plegen naar de achtergronden van Will en was er achter gekomen dat Will erg bekwaam was met computers. Een geheime ontmoeting had onthuld dat Will een middel had gevonden om zonder grote inspanningen miljarden dollars te verdienen. Het enige wat hem hiervan weerhield was het ontbreken van startkapitaal. De Jefe en Will White kwamen al snel tot een overeenstemming. De Jefe had hem bijgestaan met alle middelen die nodig waren om zijn idee uit te werken tot een fantastisch resultaat.

Ze kochten een groot pand in de nabijheid van Wall Street op naam van een speciaal opgerichte BV. Will had vervolgens op kosten van de Jefe supersnelle computers aangeschaft. Deze supersnelle computers werden middels het snelste netwerk dat op dat moment mogelijk was, verbonden met de beurscomputers van Wall Street. Uiteraard werd hier geen ruchtbaarheid aan gegeven. Via deze supersonische verbindingen werden alle beurstransacties gevolgd. De snelle verbindingen maakten het mogelijk dat de computers van Will een fractie eerder over informatie konden beschikken dan de beurshandelaren. Het ging hierbij vooral over de handel in aandelen, opties of termijncontracten op grondstoffen. Dat het hierbij om milliseconden ging, was niet belangrijk. Waar het om ging was het feit dat hij eerder over bepaalde informatie kon beschikken dan andere handelaren. Will had programma's geschreven waarmee het mogelijk was om uit te zoeken welke aandelen de moeite waard waren om te verhandelen en welke aandelen, opties en termijncontracten genegeerd konden worden. In feite was het systeem heel simpel: via de snelle verbindingen werd vraag en aanbod naar de computers van Will getransporteerd. De computers bekeken de mogelijkheden van koop en verkoop. Als het een aantrekkelijke deal zou zijn, dan maakte Will's systeem het mogelijk om tegen een lage prijs te kopen en vervolgens weer tegen een iets hogere prijs te verkopen. Zo'n transactie kon in milliseconden afgehandeld worden. In de beurskringen stond dit bekend als fliitshandel. De opbrengst was meestal niet hoger dan een Eurocent of soms nog minder. Maar door de enorme hoeveelheid van aandelen, opties of termijncontracten die dagelijks op de beurs van Wall Street passeerden, maakte het systeem van Will White het mogelijk dat er gigantisch hoge resultaten werden geboekt. De Jefe had in een speciaal contract vast laten leggen

dat alle opbrengsten uit deze flitshandel, na aftrek van gemaakte onkosten zoals salaris, omkopen van politici en agenten van de FBI, op 50-50 basis zou worden verdeeld. Tot het moment dat Jefe in een Italiaanse cel belandde, had Will White al enkele miljarden voor de Jefe verdiend. En nu was het moment aangebroken dat de Jefe een deel van dat geld ging gebruiken voor zijn toekomstplannen.

DEEL 1

FRANS

1

De ‘Arles’-groep zat bij elkaar in hun stamkroeg ‘De Lantaarn’. De sfeer was opperbest. Joop trakteerde hen op bitterballen. Voor Kathleen was dat iets bijzonders. Ze had dat nog niet eerder gehad. Hoewel ze niet bij de groep hoorde, nam ze er toch een speciale plaats in. De groep had haar enorm geholpen bij het opsporen van een internationaal opererende terrorist¹. De speurtocht had geleid van Parijs, Brussel, Amsterdam, Zandvoort naar uiteindelijk Bologna. Kathleen maakte deel uit van ‘Drug-Store’, een geheime adviesgroep binnen het Pentagon. De leden van deze adviesgroep hadden besloten om zelf in actie te komen nadat de Amerikaanse overheid verschillende dreigbrieven had ontvangen van een terreurgroep die zichzelf ‘De Hemelse Verrijking’ had genoemd. Kathleen en haar collega’s konden niemand meer vertrouwen toen bleek dat het PRISM systeem van de NSA niet afdoende beveiligd was. Enkele collega’s, waaronder George –een zeer goede vriend van Kathleen-, kwamen bij hun veldwerk om het leven. Veel tijd om te rouwen had Kathleen niet gehad. Ze werd zelf gezocht door de Nederlandse overheid, Dikke Piet (baas van de Amsterdamse onderwereld), de Italiaanse maffia en de Colombiaanse terreurgroep ‘De Hemelse Verrijking’. Het geluk was aan haar kant geweest. In Amsterdam was ze in aanraking gekomen met Johan van Gelder, een Amsterdamse rechercheur. Via hem maakte ze kennis met de leden van de ‘Arles’-groep. Johan had namelijk besloten om de acties van Kathleen geheim te houden voor zijn collega’s. Binnen het Amsterdamse politiekorps zaten enkele agenten die niet te vertrouwen waren. Vandaar dat Johan de hulp had ingeroepen van zijn goede vriend Ronald Jansen en zijn vrouw Els. In de loop van de onderzoeksmaanden raakten ook de overige groepsleden bij de geheime speurtocht betrokken. Zo ook Buhay.

Buhay was een collega van Els en het was Els geweest die haar had uitgenodigd om deel te komen uitmaken van de ‘Arles’-groep. Het toeval wilde dat de man van Buhay geheime connecties had met een nieuwe maffiagroep in Bologna. Gladio, de naam van deze maffia, werkte samen met de Colombiaanse drugsmaffia onder leiding van de Octopus. Mat, de man van Buhay, was bij een vuurgevecht tussen Gladio en de Italiaanse

¹ Lees het eerste boek over de ‘Arles’-groep: Interactief. Voor meer informatie: www.tichabooks.nl

politie om het leven gekomen. Het was Buhay die aan de hand van een in Colombia gevonden foto het spoor uitzette naar Bologna. En met medewerking van de Italiaanse politie werden de Octopus en zijn naaste handlanger Ramez gevangen genomen.

De laatste weken waren erg spannend geweest. De Amsterdamse onderwereld was boos geworden toen ze door hadden dat de bekende fotograaf Ronald onderdak had geboden aan Kathleen. Dikke Piet en zijn handlangers dachten dat Ronald bij de geheime acties van Kathleen betrokken was geweest en hadden opdracht gegeven om Ronald en zijn gezin te liquideren. Johan kwam achter dit plan en seinde Ronald in. Ze besloten dat Els en hun zoon Maikel naar een safe house moesten. Dikke Piet had gedacht dat Els en Maikel in hun huis waren toen zijn handlangers het huis in brand staken. Gelukkig waren Els en Maikel enkele uren ervoor in veiligheid gebracht.

De Amsterdamse politie had Dikke Piet weten te overtuigen dat Ronald echt had gedacht dat Kathleen een Amerikaans topmodel was. Akkoord, hij had haar wel onderdak geboden, maar dat was vanwege een foto-opdracht. Uiteindelijk had Dikke Piet het geloofd. Hij had zelfs een kaartje vanuit zijn cel naar Ronald gestuurd, met zijn medeleven over het feit dat Els en Maikel bij de brand waren omgekomen. Wellicht hoopte hij op strafvermindering. Ronald en Johan hadden Dikke Piet en zijn handlangers in de waan gelaten dat Els niet meer in leven was.

Frans bestelde nog een rondje voor zijn vrienden. Joop had zijn kroeg gesloten voor het gewone publiek; het was een privéfeestje. Els had voor de zekerheid een rode pruik opgezet. Niet dat het veel uitmaakte. Er waren maar weinig Afrikaanse vrouwen in Amsterdam die zo klein waren als Els. Dus was zij makkelijk te herkennen, maar Maikel vond het wel stoer staan. Joop bracht de drankjes naar de feestende groep. Frans gebaarde dat hij er bij moest komen zitten.

“Beste mensen”, sprak Frans. “Ik ben blij jullie allemaal te zien. We zitten hier bij elkaar omdat Els weer herenigd is met Ronald. Maar ook omdat Mienieke haar eerste rapport heeft. Buhay, je mag trots zijn op je dochter! Mienieke, wat een mooi rapport heb jij zeg! Dat moet je wel aan de anderen laten zien. Kun je meteen flink geld verdienen, hahaha.”

Mienieke Elena, de dochter van Buhay, keek verlegen naar het tafelblad. Buhay omarmde haar en gaf haar een zoen op de wang.

“Getsie, dat doe je toch niet waar anderen bij zijn”, zei Mienieke terwijl ze over haar wang streek. De overigen moesten grinniken.

Kathleen zei: “Vrienden, sorry dat ik wat stil ben. Ik ben wat geëmotioneerd. De afgelopen maanden hebben veel van mij gevergd. Zoals jullie weten, heb ik een goede vriend en collega verloren. Maar naast dit verdriet heb ik ook een gevoel van blijdschap. Ik heb er goede vrienden voor teruggekregen. Ik zal altijd met dankbaarheid terugdenken aan de weken dat ik bij Ronald en Els heb gelogeed. Nogmaals dank daarvoor. Vrienden voor het leven!”

Ronald pakte zijn glas van de tafel, hief het in de lucht en zei: “Vrienden voor het leven, Kathleen!”

Hij kreeg bijval van de overigen. Daarna was iedereen een tijdje stil.

“Wanneer ga je terug naar Washington?”, vroeg Johan aan Kathleen.

“Overmorgen. Ik wil eerst nog een dagje doorbrengen met Ronald en Els. Ik heb Els zo lang niet gesproken, dus even bijkletsen, van haar vernemen hoe ze haar dagen in het safe house heeft beleefd.”

Johan knikte. Het was goed dat Kathleen nog een dag langer bleef. Op eens begon Frans te lachen.

“Mogen wij meelachen?”, vroeg Theo.

Frans begon nog harder te lachen. De anderen keken een beetje verbaasd naar hem. Ze begonnen maar mee te lachen, maar eigenlijk wisten ze niet waarom. Alleen Gerrit scheen te weten wat er komen zou. Ronald keek naar Gerrit. Die haalde slechts zijn schouders op en gebaarde dat het wel goed ging met Frans.

“Nou, voor de draad ermee”, zei Claudia.

“Haha, ik bedacht me opeens dat in het verleden belangrijke mededelingen in deze kroeg zijn gedaan.”

“Ja, dat weet ik. Mijn kroeg nodigt nu eenmaal uit tot goede gesprekken. Waarschijnlijk komt dat omdat mijn kroeg iets magisch heeft”, zei Joop.

“Vertel verder. Ik ben slechts een eenvoudige vrouw uit de Verenigde Staten”, zei Kathleen.

“Wel, kijk naar onze “Arles’-groep. Jaren geleden overviel Els ons met de mededeling dat ze ging werken. Na jaren alleen maar te hebben ge-neukt...”

“Hey, watch your mouth. Kids are listening”, corrigeerde Kathleen hem.

“Ik bedoel natuurlijk dat Els en Ronald jarenlang niets anders hadden gedaan dan in bed spelletjes te doen...”

“Je mag van mij best wel neuken zeggen, hoor”, merkte Mieneke droogjes op. “Mijn mamsie neukt ook veel, dus ik weet heus wel wat het is.”

Kathleen schoot in de lach. Ook Frans kon het lachen niet inhouden. Buhay keek naar haar dochter en zweeg. Els had wel in de gaten wat er in

Buhay's hoofd om moest gaan. Ze wilde een einde maken aan deze ongemakkelijke positie voor Buhay en keek Frans aan.

"Vertel, vertel", zei ze, Bertje Visscher imiterend.

"Okay, goed, de eerste belangrijke mededeling kwam dus van jou. Toen vroeg je ook aan Ronald of hij met je wilde trouwen."

"Dat herinner ik me nog heel goed", lachte Joop. "Beetje vreemd, want in mijn tijd vroegen de mannen de vrouwen ten huwelijk."

"Ja Els, beetje dom van je, want je was het lichtend voorbeeld voor Claudia", merkte Johan op.

"Hoezo", vroeg Kathleen.

"Johan werd maanden later door Claudia ten huwelijk gevraagd", antwoordde Gerrit voordat Johan kon reageren.

"Yep", zei Johan. "Voor de draad ermee, Frans. Wat wil je ons nu wijs maken? Ga je Gerrit vragen om te trouwen?"

"Nee, nog iets veel schokkender", grinnikte Frans.

Met opzet hield hij even zijn mond. De anderen begonnen met hun handen op de tafel te trommelen. Uiteindelijk moest Frans het wel zeggen.

"Zoals jullie weten, heb ik de afgelopen jaren een deeltijdstudie gevolgd aan de PABO. En niet voor niets, want ik heb mijn diploma op zak. En nu komt het... ik heb besloten om te minderen met het maken van beelden. Ik heb een baan aanvaard op een Christelijke school. Ze willen mij graag hebben, want zoveel mannen werken er niet meer op basisscholen. Financieel gezien ga ik er flink op achteruit. Ik krijg maar twintig procent van wat ik met het maken van beelden kan verdienen. Maar eerlijk gezegd, het werken met die guppies bevalt me uitstekend."

Mieneke onderbrak hem. "Ik ben geen guppie. Ik ben een smurf. En Maikel is ook geen guppie, hè Maikel?"

"Sorry hoogheid. Jammer voor jou, maar ik kom niet op jouw school werken. Want dat gaat gebeuren, lieve vrienden. Ik ga mijn steentje bijdragen aan de opbouw van deze maatschappij. Met ingang van het volgende schooljaar ben ik meester op een dorpsschooltje, weg uit de grote stad. Dan mag Mieneke meester Frans tegen mij zeggen."

Er volgde een daverend applaus. Frans gebaarde naar Joop dat hij nog maar eens moest inschenken.

Uiteraard maakten de vrienden allerlei grappen over het plotselinge besluit van Frans. Gerrit was wat stil, maar niemand die daar acht op sloeg. Het werd ver na middernacht toen iedereen huiswaarts keerde.

INTERMEZZO 1

De Jefe maakte niet de fout om alles meteen te willen regelen. De speciale eenheden van overheidsorganisaties wisten wie hij was en hadden zijn portret wereldwijd verspreid. Het was van groot belang dat hij iets zou doen aan die bekendheid alvorens hij zich weer in het openbaar vertoonde. Na hun ontsnapping uit de gevangenis van Bologna werden de Jefe en Ramez ondergebracht in de privékliniek van een plastisch chirurg. De chirurg had de opdracht gekregen om de gezichten van beide mannen grondig aan te passen. Ze moesten dusdanig onherkenbaar gemaakt worden dat zelfs hun eigen familieleden hen niet meer zouden herkennen. De chirurg had gezegd dat dit maanden zou gaan duren, wellicht langer dan een jaar. De Jefe had hier om moeten lachen.

“Dat geeft niet signor Mastello, dat is geen probleem. Ik heb de tijd aan mijn zijde.”

De maanden verstreken, maanden waarin Mastello zijn vakmanschap eer aan deed. Langzaam maar zeker kregen zowel Ramez als de Jefe een nieuw uiterlijk. Maanden waarin de Jefe zich voorbereidde op de alles beslissende slag om de heerschappij over de aarde in zijn voordeel te beslechten. Hij had afgerekend met zijn verleden. Zijn voormalige zakenpartners waren geliquideerd en tegenstanders uit de weg geruimd. Hij maakte zich niet al te druk om twee ontsnapte vrouwen.

Nadat de eerste schok die de ontsnapping van de Octopus teweeg had gebracht weggeëbld was, probeerden de vrienden de draad weer op te pakken. Ronald, Els en Susanne verhuisden naar een boerderij aan de dijk van het Markermeer, Theo breidde zijn advocatenpraktijk uit, Claudia nam het besluit om zich meer op het schrijven van boeken te richten en Buhay werd met Mienke ondergebracht in een safe house in het buitenland.

Kathleen vluchtte uit Amerika op de dag dat haar team door handlangers van de Octopus werd omgebracht. Ze wist ongemerkt in contact te komen met Johan. Johan bracht haar in eerste instantie onder bij familie van zijn collega Jaarsma. Daar bleef ze een half jaar. Ze werd steeds ongeduldiger. Haar gastgezin probeerde het haar zo goed mogelijk naar haar zin te maken. Ze namen haar mee naar verschillende mooie plaatsen in Friesland. Kathleen bleef onrustig. Ze wilde aan het werk, zich mengen in de jacht op de Octopus. Ze besprak dit regelmatig met Johan.

“Nog even geduld, Kathleen, nog even. Geef me tijd om mijn baan bij de politie op te zeggen en mijn nieuwe carrière te starten. Dat geeft me meer mogelijkheden om samen met jou de jacht te openen. Laten we er eerst voor zorgen dat we een goed team hebben.”

“Ik heb Friesland nu wel gezien. Volgens mij ken ik de provincie beter dan een doorsnee-Fries.”

“Behalve dan de Waddeneilanden. Ik hoorde dat je volgende week naar Ameland gaat?”

“Klopt, de zus van Jaarsma wil me kennis laten maken de Wadden, te beginnen met Ameland. Je kent het wel: paardrijden op het strand, genieten van de natuur, wandeling maken in het heuvelachtig duingebied De Buurderduinen.”

“Je wordt maar verwend. Maar vergeet niet om je goed voor te bereiden op onze speurtocht!”

“Ik heb me voorgenomen om me grondig voor te bereiden op onze speurtocht naar de Octopus. Wees er maar van overtuigd als ik op het paard zit ik de raadselachtige verdwijning van de Octopus opnieuw en opnieuw ga analyseren. Ik zal het raadsel oplossen.”

Het was even stil.

“Wees niet verbaasd dat als ik terugkom van mijn wandeling in De Buurderduinen ik het raadsel heb opgelost. Dan is het tijd dat we aan de slag gaan en we ons actief met de jacht gaan bemoeien!”, zei Kathleen vol overtuiging.

Johan lachte.

“Is goed, Kathleen. Geniet van de paarden en de grijze zeehonden. Los het raadsel op tijdens je wandeling. Ik spreek je weer als je weer op het vaste land bent.”

“En jij? Wat ga jij doen?”

Johan keek Kathleen doordringend aan.

“Ik heb mijn ontslag ingediend zoals we samen hebben doorgesproken. Ik ga zogenaamd bij die particuliere organisatie werken. Voordat ik me daar meld, ga ik eerst een kort bezoek brengen aan Buhay. Dat arme mens zit nu al maanden in afzondering ergens in Europa. De zomervakantie is bijna voorbij, Mienke moet weer naar school. Dat zal daar niet meevallen. Ik moet hen beiden moed inspreken en hen duidelijk maken dat ze nog even moeten volhouden. Zodra we die Octopus gevangen hebben, kunnen ze weer naar Nederland. Zo is het toch, Kathleen?”

Kathleen knikte.

2

Zijn mededeling sloeg in als een donderslag bij heldere hemel. Het was een paar dagen na de gezellige avond bij 'De Lantaarn'. Ze zaten samen aan de ontbijttafel.

"Ik zet er een punt achter", sprak Gerrit.

"Waarachter?", vroeg Frans.

"Achter ons. Ik pak zo m'n spullen en vertrek. Ik heb het idee dat we samen op een dood spoor zitten. Dat voelt niet goed. Ik geef het op. Ik heb ook geen behoefte om alles uit te praten of wat dan ook. M'n besluit staat vast."

Frans wist niet wat hij hoorde. Hij had dit niet zien aankomen. De wildste gedachtes vlogen door zijn hoofd. Had Gerrit een ander? Had hij Gerrit beledigd in de kroeg toen hij opmerkte dat zijn mededeling belangrijker was dan een aanzoek? Waar hij ook aan moest denken, hij kwam er niet uit. Gerrit gaf Frans geen gelegenheid om vragen te stellen.

"En dat is het niet alleen. Ik ga nu mijn spulletjes inpakken en ik vertrek. Alles wat ik achter laat is voor jou. Ik ga zo naar Cynthia. Ik ga haar mijn ontslag aanbieden. Ik ga weg bij het modellenbureau. Ik wil ergens anders ongestoord een nieuw leven opbouwen."

Frans zat er verslagen bij. Hij wist dat het geen zin had om nu met Gerrit een gesprek aan te gaan. Hij keek naar zijn ontbijtbordje. Hij hoorde Gerrit opstaan en de eetkeuken verlaten.

Gerrit pakte twee koffers en deed er zijn meest persoonlijke spullen in. Hij kwam er achter dat het niet veel was waar hij waarde aan hechtte. Binnen een uur was hij er klaar mee. Hij zette de koffers bij de voordeur en liep vervolgens naar de eetkeuken. Hij haalde de huissleutel uit zijn jaszak en legde het naast het ontbijtbord van Frans. Frans keek niet op. Hij bleef staren naar de suikerpot zoals hij dat het afgelopen uur had gedaan, met zijn kin op de samengevouwen handen, de ellebogen op het tafelblad.

"Ik ga. Het ga je goed. Tot ziens."

Zonder aarzelen verliet Gerrit de eetkeuken. Even later weerklonk het geluid van de dichtslaande voordeur. Nog steeds zat Frans wezenloos voor zich uit te staren. Dat bleef zo tot het moment dat na ongeveer twee uur zijn mobieltje overging. Als in slow motion haalde Frans het apparaat uit zijn broekzak en beantwoordde de oproep.

"Met Frans", zei hij mat.

“Dag Frans, met Cynthia. Wat is er aan de hand? Ik had net een gesprek met Gerrit. Die kwam doodleuk vertellen dat hij ontslag nam en nooit meer terug zou komen. Het was een kort gesprek, hij gaf me een ontslag-briefje en was binnen tien minuten weer verdwenen. Hoe zit dat?”

“Hallo Sint, ik kan me voorstellen dat hij jou heeft overdonderd. Dat heeft hij ook bij mij gedaan. We waren nog maar net klaar met het ontbijt toen hij plotseling zei dat hij weg zou gaan. Geen verdere uitleg, geen excuses, geen discussie mogelijk.”

Even bleef het stil. Toen zei Cynthia: “Mijn naam is Cynthia, geen Sint. Ik snap er niks van. Hoezo zomaar ineens alles opgeven en de deur uitlopen. Jij en ik hebben toch het recht om wat meer te weten? Jij als zijn partner, ik als zijn baas. Vreemd hoor.”

“Ik weet het Sint, ik weet ook niet wat hem mankeert. Maar ik ken hem lang genoeg om te weten dat hij niet op dit besluit terug zal komen. Dus ga er maar vanuit dat je hem nooit meer zult ontmoeten. Je zult naar een vervanger om moeten kijken, Sint.”

“Daar maak ik me nog het minst druk om. Ik maak me meer bezorgd om jou, Frans. Wil je dat ik even bij je kom om wat te praten en je een hart onder de riem te steken?”

Frans schudde zijn hoofd. Het bleef even stil. Toen realiseerde hij zich dat Cynthia natuurlijk niet kon zien dat hij ‘nee’ had geschud. Hij zei: “Lief aangeboden, Sint. Maar ik wil even alleen zijn, alles tot me door laten dringen. Bedankt voor je belletje. Ik bel je binnenkort wel om te laten weten hoe het met me gaat.”

“Is goed. Geen rare dingen doen, hoor”, antwoordde Cynthia.

“Tuurlijk niet... een ex-marinier laat zich niet zomaar uit het veld slaan.”

Ondanks de ernst van de zaak moest Cynthia toch eventjes zachtjes lachen. Ze vermande zich snel, wenste Frans nogmaals veel sterkte en beëindigde toen het gesprek. Maar het liet haar niet los. Ze wist even niet wat ze moest doen. Toen nam ze een beslissing en belde het nummer van Ronald. Het verbaasde haar dat ze hem meteen aan de lijn kreeg. Meestal was hij druk bezig met één of andere foto-opdracht. Ze lichtte Ronald in over wat zich die ochtend had afgespeeld. Ronald reageerde geschrokken en beloofde dat hij meteen naar Frans zou gaan. Frans mocht dan wel stoer doen en zich op zijn achtergrond als marinier beroepen, Ronald wist ook hoe gevoelig Frans kon zijn. Cynthia haalde opgelucht adem. Het was goed dat Ronald even bij Frans langs zou gaan. Ze bleef even in gedachten verzonken. Daarna concentreerde ze zich op haar eigen problemen. Ze moest zo snel mogelijk een vervanger voor Gerrit regelen. Haar

modellenbureau had zoveel lopende projecten, dat kon ze nooit alleen begeleiden. Vooral niet omdat ze nu ernstig ziek was. Wie kon ze het beste benaderen?

Ronald was thuis toen Cynthia hem opbelde. Na het gesprek lichtte hij Els en Susanne in. Susanne was een zeer goede vriendin van Els en Ronald. Dat was al zo vanaf de eindexamenklas HAVO. De contacten waren in eerste instantie wat verwaterd toen Susanne carrière ging maken als model in Frankrijk. Susanne, of Sue zoals Ronald haar bij voorkeur noemde, had in het verleden een korte relatie gehad met Marco Bouwman, een medewerker van de 'Panorama'. Het enige dat ze aan die relatie had overgehouden was haar zoon Pierre. Pierre werd in Frankrijk geboren, ruim een half jaar nadat Susanne de relatie met Marco had verbroken. Sindsdien had ze geen behoefte gehad aan een andere man. Totdat ze na jaren weer in contact kwam met Ronald en Els. Vanaf dat moment werd ze een deel van hun leven. Ze deden veel samen, Sue en Pierre gingen met Ronald, Els en Maikel op vakantie, vierden gezamenlijk feestdagen en woonde meer in het huis van Ronald en Els dan in haar eigen huis. Een paar maanden geleden waren Els en Sue naar Engeland gegaan, met hun kinderen. Ze bezochten daar Trudy, een andere oud-klasgenote. Trudy had net een kind gebaard en voor Els en Sue was het goed om even Amsterdam te ontvluchten vanwege de spanningen tijdens de speurtocht naar de internationale terroristen. Ronald was op een gegeven ogenblik even op bezoek geweest. Tijdens dat bezoekje had Els hem en Sue aangemoedigd om hun jeugdliefde meer inhoud te geven. Het was heel vanzelfsprekend dat ze gedrieën de liefde bedreven. En vanaf dat moment deelde Sue het grote bed van Els en Ronald. Els had daar nooit moeilijk over gedaan. Sterker nog, ze kon intens genieten als ze zag hoe Ronald en Sue lagen te neuken of dat ze zelf met Sue kon vrijen. Sinds kort woonden ze allemaal bij elkaar in een woonboerderij aan de rand van het Markermeer.

"Het lijkt me dus beter dat ik nu even naar Frans ga", zei Ronald aan het eind van zijn verhaal over wat Cynthia hem had verteld.

"Dat lijkt me een goed idee, Ronald. Altijd voor je beste vrienden klaar staan. Niet wachten of ze je zelf om iets vragen, maar zelf het initiatief nemen. God vent, wat hou ik toch van je", zei Els vertederend. Ze streek met haar hand door de haren van Ronald. Hij bukte zich en kuste zijn vrouw.

"En ik denk dat ik maar even naar Cynthia ga", sprak Susanne. "Ik heb

zo het vermoeden dat die wel even een extra handje kan gebruiken.”

“Nou, lekker is dat. Dan zit ik dus alleen met die twee pubers als ze uit school komen”, grinnikte Els.

“Dat kun je wel aan, daar ben je groot genoeg voor”, lachte Ronald.

“Hm, gaan we weer leuke opmerkingen over mijn lengte maken?”

Els keek Ronald lachend aan. Ze was slechts 140 centimeter maar haar lengte was nooit een probleem geweest. Zeker niet voor Ronald. Ze wist dat zij het allerbelangrijkste in zijn leven was.

“Die pubers zijn anders wel ruim een halve meter langer dan ik. Ik heb inmiddels een trapje nodig om ze onder de duim te houden.”

“Dat kun je makkelijk aan”, viel Susanne Ronald bij.

“Welja, begin jij nu ook al? Vrouwen horen elkaar te steunen.”

Ronald nam beide vrouwen in zijn armen, kuste hen teder en langdurig en zei toen: “Kom, ik ga maar, want voor ik het weet botvieren jullie je lusten weer op mijn goddelijk lichaam.”

“Zo goddelijk is dat niet meer hoor, ik zag gisteravond een grijze schaamhaar”, antwoordde Susanne.

“Bij jezelf misschien”, reageerde Els. “En trouwens, wel meer dan één. Je moet je toch eens meer scheren, zoals wij doen. Dan zie je die grijze haren ook niet.”

Op het moment dat Els die woorden uitsprak, besepte ze meteen dat ze een fout had gemaakt. De reactie kwam meteen uit de mond van Susanne.

“Dus je geeft toe dat je daar al grijs begint te worden? Bravo voor je eerlijkheid!”

“Uh, nee, ik bedoel, jeetje...”, hakkelde Els.

“Laat maar Elsje, geef Sue nu maar het gevoel dat ze ook een keertje een overwinning heeft behaald. Okay dames, ik ga naar Frans. Ik zal jullie nog wel even een appje sturen.”

“Is goed. Ik loop meteen mee naar buiten. Ik ga Cynthia te hulp schieten. Je mag me een lift geven. Na mijn bezoekje aan Cynthia kan ik meteen mijn auto bij de garage ophalen.”

Susanne en Ronald kusten Els nog een keer. Toen waren ze verdwenen. Els bleef alleen achter. Het zou nog twee uur duren voordat Pierre en Maikel uit school kwamen. Zuchtend nam ze plaats achter haar computer. Hoe zou Frans zich nu voelen, vroeg ze zich af. En tegelijkertijd voelde ze zich uiterst bevoorrecht om twee mensen in haar leven te hebben die haar meer dan lief waren en hadden.

3

De deurbel ging. Frans schrok op. Zou dat Gerrit zijn die terugkwam? Hij kon dat niet geloven. Gerrit was te stellig geweest die ochtend. Frans stond op en liep naar de voordeur. Toen hij de deur opende was hij niet eens verrast om Ronald te zien.

“Kom binnen”, zei Frans. “Ik neem aan dat Sint jou heeft gebeld?”

Ronald knikte. Hij sloot de voordeur achter zich en volgde Frans naar de woonkamer. Ze namen plaats op de bank. Ronald nam het woord.

“Vertel!”

Frans deed verslag van wat zich eerder die dag was voorgevallen. Ronald zei niet veel, hij luisterde. Het was goed dat Frans zijn hart luchtte. Frans praatte urenlang. Al zijn frustraties kwamen er uit. Zijn angsten uit de tijd dat ze samen bij de marine zaten. Frans was doodsbang geweest dat de overige mariniers er achter zouden komen dat hij meer op mannen dan op vrouwen viel. Over de gebeurtenissen in Mombasa waar Ronald en hij twee Keniaanse vrouwen te hulp schoten nadat die door een groep mannen werden belaagd. Toen hij Ronald zo bezig zag om de vrouwen te ontzetten was hij verliefd op hem geworden. Maar Ronald hield van vrouwen, niet van mannen. Frans vertelde dat hij in de beginperiode erg jaloers was op Els toen zij in hun leven kwam. Over de relatie met Gerrit, maar ook over de twijfels als hij af en toe Ronald en Els betrapte terwijl ze de liefde bedreven. Had Gerrit aangevoeld dat Frans het af en toe ook niet meer wist? Frans had op seksueel gebied weinig ervaring met vrouwen. Hij had ook nooit een echte behoefte gehad naar een relatie met een vrouw. Zeker, hij vond zijn relatie met Gerrit ‘lekker’ lopen. Soms kon hij zich wel eens ergeren aan de typisch ‘homo-‘gebaartjes van Gerrit. Aan de manier van lopen en praten was het al snel duidelijk dat Gerrit meer gay was dan hijzelf. Maar dat zou toch mogen? Dat was toch geen reden om zomaar, zonder een aankondiging of verdere uitleg je koffer te pakken en te verdwijnen? Hij had Gerrit nooit verteld dat er momenten waren dat hij twijfelde of hij nu wel of geen relatie met een vrouw wilde. De keren dat hij met een vrouw had geneukt waren op de vingers van twee handen te tellen. Dat was nog uit de periode toen hij ongeveer 20 jaar oud was. Hij had er geen afkeer van gehad. Het had hem niet met walging vervuld. Maar het had hem ook geen vlinders in de buik bezorgd. De twijfels over wie hij nu precies was en of hij nu meer voorkeur voor mannen dan voor vrouwen had, had hem uiteindelijk doen besluiten

om zich aan te melden bij de marine. Hij kwam zonder al te veel problemen door de selectie. Dat was in hetzelfde jaar als Ronald zich had aangemonsterd. Ze kwamen op hetzelfde schip terecht en werden vrienden. Voor Frans was dat genoeg. Hij had geen behoefte om in elke haven die ze aandeden een bezoek te brengen aan het plaatselijk bordeel. Ronald trouwens ook niet. Samen bezochten ze musea en kerken. En het was in deze periode dat Frans er achter kwam dat hij erg creatief was. Toen hun dienstplicht er op zat, nam Frans het besluit om beelden te gaan maken. Zijn creaties, veelal gemaakt van afvalproducten, vonden tot zijn grote verrassing gretig aftrek bij een steeds groeiende groep van verzamelaars. Het ging hem financieel gezien erg voor de wind.

Het werden krankzinnige jaren. In het begin deelden Frans en Ronald hetzelfde pand. Frans had nooit een poging gedaan om hem in bed te krijgen. Hij was bang om hun vriendschap op het spel te zetten als hij een poging in die richting waagde.

Toen bracht Ronald Els mee naar huis. Dat veranderde de zaak. Frans beseftte dat hij zich meer op anderen moest gaan richten. Meer dan vriendschap met Ronald zou er niet inzitten. Tijdens één van zijn vele exposities had hij Gerrit leren kennen. En niet lang nadat Ronald en Els gingen samenwonen, stelde hij Gerrit aan hen voor als zijn vriend. Hij was wel zenuwachtig geweest. Zouden Ronald en Els hem nog wel als vriend willen beschouwen nu hij zich openlijk als homo had gepresenteerd? Hij had hen nooit verteld dat Gerrit zijn eerste relatie met een man was.

De relatie met Gerrit had, zoals in elke relatie, hoogte- en dieptepunten. Gerrit en hij hadden verschillende karakters.

“Hoe bedoel je?”, vroeg Ronald toen het even stil was.

Frans legde uit dat voor zijn gevoel Gerrit een op en top homo was. Hij vond van zichzelf dat hij dat niet was. Hij had weliswaar af en toe seks gehad met Gerrit, maar het had hem eigenlijk nooit wat gedaan. Het interesseerde hem niet zo. Hij ging liever naar het museum, naar de bioscoop of de bowlingbaan. Dit af en toe tot wanhoop van Gerrit, want voor hem was seks wel belangrijk. Voor Frans was een gezonde relatie meer dan alleen maar seks.

“Maar Ronald, we zijn zo lang bij elkaar geweest. Ik heb een paar keer seks gehad met vrouwen, voordat ik me aanmeldde bij de marine. Daarna heb ik alleen maar een relatie gehad met Gerrit. Dat wist hij. Ik had de indruk dat hij hier nooit een punt van heeft gemaakt.”

“Tja, misschien is het toch je opmerking bij ‘De Lantaarn’ geweest.

Waarschijnlijk stelde Gerrit meer waarde aan jullie relatie dan jij.”

Frans wilde protesteren, maar Ronald ging snel verder.

“Ik bedoel hiermee te zeggen dat Gerrit het gevoel had gekregen dat jij genoeg had aan vriendschap toen je opmerkte dat jouw mededeling over je baan bij het onderwijs belangrijker was dan een aanzoek. Misschien heeft Gerrit het opgevat als dat je nooit een aanzoek zou doen. En heeft het hem doen besluiten om er dan maar een punt achter te zetten. Definitief. Dat verklaart dan waarom hij zijn baan bij Sint opgaf. Hij wilde gewoon weg uit deze omgeving.”

Frans knikte. Het klonk logisch wat Ronald zei. Het bleef even stil. Toen stond Ronald op, liep naar de keuken en pakte twee blikjes bier uit de koelkast. Hij nam het mee naar de huiskamer en overhandigde Frans een blikje. Zwijgend openden ze de blikjes en dronken de blikjes leeg.

Ronald keek zijn vriend aan.

“En nu?”

“Tja, ik weet het effe niet. Moet alles nog verwerken. Op zich is het erg eenvoudig. We hadden weinig gemeenschappelijke zaken. Geen waardevolle dingen die van ons beiden waren. We hebben ons nooit bekommerd om materialistische zaken zoals een duur bankstel, dure tv of wat dan ook. Gerrit had zijn inkomen, ik had mijn inkomen en we deden allebei evenveel geld in de huishoudpot om daar onze wekelijkse boodschappen van te betalen. Hetzelfde eigenlijk met onze vakantie. We stopten altijd evenveel geld in de vakantieportemonnee. Dus financieel waren we beiden onafhankelijk van elkaar. Dit pand is van mij, ik betaal de hypotheek. Ik heb nooit gewild dat Gerrit hieraan zou bijdragen.”

“Ook dat heeft Gerrit misschien opgevat dat het wel goed was dat jullie samen leefden, maar dat je toch je eigen grenzen stelde.”

“Kan zijn, maar daar is nu weinig meer aan te veranderen. Gerrit heeft het besluit genomen om weg te gaan. Hij heeft meteen zijn eigen spullen meegenomen. Hij heeft de huissleutel op de keukentafel achtergelaten.”

“Dus de vraag is: wat nu?”

Op dat moment weerklonk het geluid van Ronald's mobieltje. Hij haalde het tevoorschijn en zag op de display dat hij een Whatsappberichtje had ontvangen. Hij opende het, las het bericht en begon zachtjes te grinniken. Plotseling hield hij daarmee op en keek schuld bewust naar Frans.

“Wat is er zo grappig?”, vroeg Frans.

“Berichtje van Els. Of ik besloten had om mijn intrek bij jou te nemen. Dan kon zij definitief Sue in bed nemen.”

Ondanks de huidige situatie moest Frans ook lachen.

“Je hebt het maar getroffen met die twee vrouwen, Ronald.”

Er klonk geen jaloezie uit zijn woorden. Frans meende oprecht wat hij zei.

“Ik weet het. Ik zie dat het al bijna middernacht is. Wat wil je dat ik doe. Zal ik vannacht hier blijven zodat we nog uren door kunnen praten?”

“Nee eikel! Er wachten twee vrouwen op je. Hup, naar huis. We hebben genoeg gepraat. Weet je dat dit het eerste gesprek is geweest waarin ik zoveel over mezelf heb verteld? En weet je? Het voelt goed! Ik ben erg blij dat je langs bent gekomen. Maar nu stuur ik je weg. Dan kan ik zelf ook even bijkomen van deze dag.”

“Maar nog steeds geen antwoord op mijn vraag: Wat nu?”

“Ik weet het nog niet. Ik ga daar de komende dagen of weken eens goed over nadenken. We houden contact, ik hou je op de hoogte maar gun me even de tijd om voor mezelf een en ander op een rijtje te zetten.”

Ronald knikte.

“Belofte maakt schuld, Frans. Als er iets is of als je de behoefte hebt aan een goed gesprek, aarzel dan niet maar bel mij meteen. Ik beloof je dat ik alles laat vallen en meteen beschikbaar ben voor je, 24/7.”

Frans keek zijn vriend aan. Hij stak zijn hand uit. Ronald schudde zijn hand.

“Ronald, oude pik, bedankt voor je komst. Het heeft me erg goed gedaan. Het is goed te weten dat we goede vrienden zijn. Ik beloof je dat ik geen gekke dingen doe. Ik neem even een paar dagen voor mezelf. En als ik weet wat ik ga doen, dan laat ik je het meteen weten. En nu oprotten, ik wil geen ruzie met Els.”

Ronald lachte en stond op.

“Ik zal het doorgeven”, zei hij met pretoogjes.

Frans ging hem voor naar de voordeur. De beide mannen schudden elkaar nogmaals de hand.

“Ik meen het, zodra ik een beslissing heb genomen laat ik het je weten.”

“Daar vertrouw ik op, Frans. En probeer nu te slapen. Laters.”

Toen Ronald thuis kwam, verbaasde het hem niet dat hij Els en Sue nog aantrof in de huiskamer. Hij ontkwam er niet aan om in het kort uit te leggen wat Frans had opgebiecht. Ronald had nooit geheimen voor Els en vertelde dus openhartig over wat hij had gehoord.

“Eigenlijk verbaast het me niet,” zei Els. “Ik heb Frans nooit als een ras-echte homo gezien. Het zou me niet verbazen dat zijn volgende relatie met een vrouw is.”

Susanne mengde zich in het gesprek. Ze zei: “Maar evengoed een lullige situatie voor Frans. Ook voor Gerrit trouwens. Ik ken Gerrit wat langer dan jullie, vanwege mijn werkzaamheden bij het modellenbureau van Sint. Ik had eerlijk gezegd niet verwacht dat Gerrit zo zou handelen. Aan de ene kant valt het me zwaar tegen van hem. Aan de andere kant heb ik het ook met Gerrit te doen. Wat een innerlijke strijd heeft hij moeten leveren om tot deze beslissing te komen.”

Het was even stil. Toen zei Els: “En nu is het bedtijd. Door al die verhalen ben ik bloedgeil geworden en wil door jullie beiden genomen worden. Dus niet meteen in slaap vallen, eerst wil ik aandacht. Dat heb ik wel verdiend na een hele middag en een halve avond met die twee pubers. Morgen is het de beurt aan Sue om te vertellen hoe haar dag is verlopen bij Sint. Maar nu eis ik mijn deel op.”

Sue en Ronald keken elkaar aan. Gelijktijdig stonden ze op, pakten Els op en namen haar mee naar de slaapkamer. Ronald rukte haar de kleren van het lijf.

“Wie wil je eerst: Sue of mij?”

“Beiden, tegelijk”, was het antwoord.

Frans hield woord. Twee weken nadat Gerrit hem had verlaten belde Frans Ronald op.

“Is het goed dat ik vanavond langs kom? Dan kan ik meteen aan Els en Suus vertellen wat ik besloten heb.”

Uiteraard was het goed.

Die avond zaten ze gevieren in de tuin. Frans wachtte totdat Sue hen had voorzien van drankjes alvorens hij het woord nam.

“Zoals jullie weten heb ik het financieel gezien niet slecht. Ik heb op dit moment ook geen verplichtingen dus kan ik doen en laten wat ik zelf wil. Ik heb de afgelopen weken goed nagedacht over mijn toekomst. Het zou goed voor me zijn dat ik er even op uittrek, weg uit Nederland. Ik heb dan ook een safari geboekt. Een last-minute reis van vier weken. Volgende week vertrek ik al. Ik ga vier weken lang genieten van de natuurparken in Kenia.”

Het was even stil. Ronald was de eerste die de stilte verbrak.

“Het lijkt me een uitstekende keuze. Goed gedaan jochie.”

4

Susanne bracht Frans naar de luchthaven. Frans bestuurde de auto van Susanne; zelf reed ze niet zo graag. Het was druk op de weg. Frans moest zijn ogen op het verkeer gericht houden. Onderweg hadden ze even tijd om bij te praten. Het kwam niet vaak voor dat Frans alleen was met Susanne.

“Mag ik je iets persoonlijks vragen, Susanne?”

Susanne keek naar Frans.

“Natuurlijk, we hebben toch geen geheimen voor elkaar, toch?”

Frans moest even slikken. Even twijfelde hij of hij zijn vraag zou stellen of niet.

“Hoe voel je je nu in deze driehoeksverhouding met Ronald en Els? Had je niet liever Ronald voor jezelf gehad?”

“Nee”, klonk het resoluut.

Frans waagde het om een snelle blik te werpen op het gezicht van Susanne. Hij zag dat ze hem aan keek. Hij zag ook dat ze meende wat ze zei. Het was even stil.

“Weet je, Frans, toen ik in de vierde klas van de HAVO zat, gingen we verhuizen van Alkmaar naar Amsterdam. Ik kwam bij Ronald en Els in de klas. In eerste instantie zag ik hem wel zitten. Daarna gebeurde er iets wat mij met walging overspoelde.”

Susanne stopte even met vertellen. Het gaf Frans de gelegenheid om een vrachtauto in te halen. Toen dat gebeurd was, vroeg hij: “Wat bedoel je?”

“Ronald en zijn vriend hadden onderling een wedstrijd wie de meeste meiden kon versieren. Ik vond dat walgelijk. Pas later kwam ik er achter dat de meiden dat al lang door hadden en het spelletje meespeelden. Ik geloof dat de meiden meer lol hadden dan deze twee pubers. Ik wilde Ronald eens goed de waarheid vertellen, dus nam ik op een gegeven ogenblik zijn uitnodiging aan om bij hem thuis te komen. Binnen vijftien minuten had ik mijn ongenoegen geuit toen we samen in de tuin zaten. In plaats van schuldbeust te zijn, lachte hij. Dat maakte mij nog woedender. Maar toen vertelde Ronald hoe het echt in elkaar zat. Hij vertelde dat zo openhartig, zo eerlijk. Zoiets had ik nog niet eerder meegemaakt. Ik was hierdoor zo getroffen, dat ik hem opeens met heel andere ogen ging bekijken.”

“Godverdomme, kan die klootzak zijn richtingaanwijzer niet gewoon gebruiken?”, mopperde Frans toen een auto voor hem opeens van rijbaan

wisselde. Frans moest flink afremmen om een botsing te voorkomen. Hij stuurde vervolgens naar de meest rechtse rijstrook. Hij reed nu iets langzamer.

“We hebben alle tijd. Okay, sorry. Ga verder met je verhaal.”

Susanne legde haar linkerhand even op de rechteronderarm van Frans.

“Rustig aan maar. Je gaat op vakantie naar Afrika. Dat is belangrijk.”

Frans knikte. Susanne liet zijn arm los en vervolgde haar verhaal.

“De rest van die dag hebben we veel gezoend, heeft Ronald mooie naaktfoto’s van mij gemaakt en hebben we heel romantisch macaroni gegeten bij kaarslicht. Ik denk dat we toen beiden erg onhandig waren met het uiten van onze gevoelens, want we hadden opeens beiden een relatie met iemand anders. Niet dat het lang duurde, maar waarschijnlijk te onhandig en te onervaren om met de nieuwe situatie om te gaan. Weet ik veel, ik ben geen psycholoog. Misschien dat Claudia ons gedrag van toen beter kan verklaren.”

“Claudia is maatschappelijk werkster, geen psych”, onderbrak Frans haar.

“Whatever. Feit is dat we ook na de HAVO onhandig bleven. Ik dacht dat ik een stabiele relatie kreeg met die Marco, de vader van Pierre. Trouwens, Marco weet niet dat hij vader is en dat wil ik ook zo houden. ’t Is maar dat je het weet. Ik ging naar Parijs. Ronald ging naar zee. Afijn, dat weet je zelf wel, want toen werden jullie vrienden voor het leven.

Ik was nog steeds in Frankrijk toen de zus van Ronald ging trouwen. Jullie waren net uit dienst. Op de bruiloft ontmoette Ronald Els weer. Je weet wat van die ontmoeting is voortgekomen.

Jezus, Frans, je moest eens weten hoeveel die twee van elkaar houden. Ik denk wel eens terug aan het afgelopen jaar, toen Els naar het safe house moest. Als Els toen iets was overkomen, dan had Ronald nu niet meer geleefd. Die twee kunnen niet zonder elkaar. De liefde straalt er van alle kanten af.”

Susanne moest even diep adem halen. Frans maakte van de gelegenheid gebruik om een zeer persoonlijke vraag te stellen.

“Ben jij dan geen bedreiging voor hun geluk? Voel je je nooit een indringer? Ik bedoel, ik weet dat je ook weleens met Ronald naar bed gaat. Wat vindt Els daarvan?”

Susanne hoefde niet lang na te denken.

“We hebben dit uitvoerig met elkaar besproken, met z’n drieën bedoel ik. In feite heeft Els ons aangemoedigd om te neuken. Ik weet dat ik geen

bedreiging ben. Els en Ronald zullen altijd bij elkaar blijven, hun liefde is zo sterk, dat kan ik nooit kapot maken. We hebben elkaar beloofd dat we altijd eerlijk zullen zijn. Dus als ik met Ronald vrij, dan is Els daarvan op de hoogte. En als ik met Els vrij, dan weet Ronald dat ook.”

“Huh? Neuk je dan ook met Els?”

Susanne moest lachen om de verbaasde blik in Frans’ ogen.

“Ja joh, en we genieten er alletwee van. Niet dat we lesbisch zijn. Meer omdat we de laatste maanden er achter zijn gekomen dat we ontzettend goede vriendinnen zijn. Dan gaan we niet hypocriet doen om die vriendschap alleen maar te beperken tot een kopje koffie bij Starbucks of welke tent dan ook. We hebben alledrie het gevoel dat we binnen onze vriendschap geen blokkades moeten hebben. Ik denk dat we op onze eigen manier inhoud geven aan het begrip ‘vriendschap’ en het voelt goed. ‘Friendship with benefits’. Monogamie is iets wat is opgelegd door de kerk. Wat dat betreft zit jij de komende weken goed, Fransje!”

“Hoezo?”

“Nou, je gaat toch naar Kenia? Je weet toch dat het heel gewoon en geaccepteerd is dat een Keniaanse man meerdere vrouwen mag hebben? Zelfs wettelijk vastgelegd als ik me niet vergis. In heel veel stammen is het zelfs heel gewoon, tot op de dag van vandaag.”

Frans grinnikte.

“Dus je moedigt me aan om mijn grenzen te verleggen en nu eens om te kijken naar een vrouw”, merkte hij op.

“Je moet je hart volgen, Frans. Of het nu met een man is of met een vrouw, je moet je niet laten leiden door eeuwenlange blokkades. Of je niet blind staren op het idee dat je denkt dat je homo bent en dat je dus niet naar vrouwen mag kijken. Laat staan een verhouding te beginnen.”

“Mogen die Keniaanse vrouwen meerdere mannen hebben?”, vroeg Frans.

“Nope, ik geloof van niet. Maar dat moet je straks zelf maar vragen aan een Afrikaanse schone.”

“Afijn, Suus, ik ben een beetje verrast door je openbaring dat jij en Els ook samen neuken. Dat wist ik niet. Mocht je dat wel vertellen aan mij? Krijg je nu geen probleem met Els en Ronald?”

“Nee joh, ik zei toch dat we geen geheimen hebben voor elkaar? En we beschouwen jou als onze dierbare vriend. We delen alles met elkaar. Ronald heeft ook alles verteld over zijn gesprek met jou tijdens de avond dat Gerrit er vandoor ging. Het is niet voor niets dat Els en Ronald bij mij verblijven nadat hun huis is vlammen is opgegaan. Als ze een nieuw huis

hebben, dan zien we wel weer verder. Gelukkig is mijn huis groot genoeg. Ze moeten eerst maar even tot rust komen na al hun stress van de afgelopen maanden. Ik trouwens ook. Ik ben nog steeds bezig met het verwerken van de dood van mijn broer Klaas en mijn vriendin Patty.”

Klaas en Patty waren vermoord door Dikke Piet en zijn Colombiaanse zakenpartner. Dikke Piet had gedacht dat Klaas hen wel kon helpen bij het opsporen van Kathleen. De geheimzinnige leider van de terreurgroep ‘De Hemelse Verrijking’ had een bonus van enkele miljoenen uitgelooft voor degene die Kathleen kon overdragen aan hem, de Octopus.

Dikke Piet was er achter gekomen dat Susanne samen had gewerkt met Kathleen tijdens een fashion shoot. Klaas had geweigerd om te vertellen waar Susanne was. Die weigering had hij met de dood moeten bekopen, nadat ze Patty voor zijn ogen hadden vermoord. Vanaf dat moment waren Susanne, Ronald en Els onafscheidelijk geworden.

“Ja, hij mompelde al zoiets dat hij dat met jullie zou delen. Ik stel het erg op prijs dat je mij zo in vertrouwen durft te nemen, Suus.”

“Eerlijkheid tussen vrienden, Frans. Dat is de basis. En laat ik ook duidelijk zijn naar jou. Ik beschouw jou als een goede vriend, maar ik wil nooit seks met je. Je weet hoe ik er naakt uit zie. De eerste keer dat we elkaar ontmoetten, was in de studio toen Ronald wat verlaat was en jij alvast begon met foto’s te maken van Els en mij. En ik heb er helemaal geen moeite mee om me voor jou helemaal bloot te geven. Maar seks, nee. Daar is toch een andere soort vriendschap voor nodig. Dat ik een wat andere kijk heb op het begrip ‘monogamie’ wil niet betekenen dat ik ook seks kan hebben met iemand die ik weliswaar erg hoog heb zitten, maar meer als goede vriend.”

Frans nam de afslag naar de luchthaven. Toen hij de bocht had genomen, merkte hij grinnikend op: “Nou, weer een illusie minder. Dacht dat ik een kans maakte bij je. Nee joh, geintje. Ben blij dat je zo eerlijk bent.”

“Yep, beter eerlijk en duidelijk dan een beetje vaag doen en valse verwachtingen scheppen.”

Frans minderde vaart. Ze hadden de luchthaven bereikt. Hij stuurde de auto naar een vrije plaats voor vertrekhal 1. Hij zette de auto stil en draaide het contactsleuteltje om. Het geluid van de motor verstomde.

“Nou, daar zijn we dan”, zei hij.

Susanne ontleed zich van de veiligheidsgordel en boog zich naar Frans. Ze nam zijn hoofd tussen haar handen en kustte hem op de wang. Haar rechterhand streelde liefkozend zijn voorhoofd.

“Zul je je goed vermaken, Frans? Echt gaan genieten hoor! Alles achter je laten, geen zorgen, maar je volledig overgeven aan het Afrikaanse leven. Maak er iets moois van. Maar vergeet niet om ons af en toe een berichtje te sturen, anders maken we ons wellicht onnodig ongerust om je.” Frans kuste het voorhoofd van Susanne. Toen opende hij het portier en stapte uit. Hij pakte zijn bagage. Susanne stapte uit en liep naar de linkerkant van de auto. Ze namen afscheid van elkaar. Frans pakte zijn bagage wat steviger vast en liep richting de ingang van de vertrekhal. Voor de draaideur stond hij nog even stil, draaide zich om en zag dat Susanne naar hem zwaaide. Hij zwaaide terug en wachtte totdat ze was ingestapt en wegreed. Toen ging hij de vertrekhal binnen en bracht zijn bagage naar de incheckbalie.

5

De vliegreis naar Nairobi verliep voorspoedig. Ze kwamen in het donker aan. Bij de aankomsthal stond een jonge medewerkster van het reisbureau te wachten. Ze hield een bord met daarop het logo van de reisorganisatie in haar handen. Er stonden al enkele reisgenoten om haar heen. Frans ging naar de medewerkster en stelde zich voor.

“Hoi, ik ben Tineke. Welkom in Kenia. Of zoals ze hier zeggen: ‘Kari-bu’”

“Asante sana”, antwoordde Frans.

“Hey, u spreekt Swahili?”

“Niet echt hoor, een paar woordjes maar, overgehouden uit de periode dat ons marineschip af en toe in Mombasa aanlegde.”

“Cool. Dus u bent hier eerder geweest. Hebben we genoeg gespreksstof voor de komende weken. Kom er maar even bij staan. Ik verwacht nog vier reisgenoten. Dan gaan we naar ons hotel niet ver hier vandaan.”

Frans voegde zich bij zijn medereisgenoten en stelde zich voor. Het was een gemêleerd gezelschap. Er waren wat vrouwelijke vrijgezellen maar ook enkele stelletjes. Frans was de enige vrijgezelle man. De leeftijd varieerde, voor zover Frans dat kon beoordelen, tussen de vijftien en vijftig jaar.

Nadat de ontbrekende reisgenoten zich hadden gemeld bij Tineke, dirigeerde Tineke de groep naar de parkeerplaats. Ze werden daar opgewacht door twee chauffeurs. Met wat passen en meten werden de koffers over de twee minibuses verdeeld. Even later verlieten ze de parkeerplaats en reden ze naar de hoofdweg. Ze sloegen daar linksaf richting Mombasa, en na een klein uurtje rijden bereikten ze hun lodge in Ati River. Het inchecken verliep voorspoedig. Frans kon wel zien dat Tineke hier eerder was geweest. Het hotelpersoneel kende haar en de begroeting was allertelst.

“Dames en heren, mag ik even uw aandacht? Ik ga u uw sleutel geven van het huisje waar u de komende twee nachten slaapt. Morgenochtend verwacht ik u om 7 uur bij het ontbijt. De eetzaal is in dit hoofdgebouw.”

“Best wel vroeg hoor”, zei een oudere dame.

“Ja sorry, ik weet dat het al bijna middernacht is. Maar rondom deze lodge is een geweldig natuurpark. Morgenochtend om 8 uur gaan we onze eerste gamedrive maken. Dat is al aan de late kant, maar we zullen volop dieren zien die we niet in Nederland in het wild zullen tegenkomen.”